

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 874

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 15 decembrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.328 din 21 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și ale art. 1 alin. (3), art. 2 alin. (5), art. 11, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital.....	2-5	din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene	9-11
Decizia nr. 1.335 din 22 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora	5-7	Decizia nr. 1.468 din 10 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, precum și ale art. 16 și 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	11-12
Decizia nr. 1.360 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996	8-9	Decizia nr. 1.563 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 ¹ din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea	13-14
Decizia nr. 1.385 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155 ¹		Decizia nr. 1.576 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.328**

din 21 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și ale art. 1 alin. (3), art. 2 alin. (5), art. 11, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și ale art. 1 alin. (3), art. 2 alin. (5), art. 11, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital. Excepția a fost ridicată de Societatea de Servicii de Investiții Financiare „Mobinvest” — S.A. din Oradea, Gheorghe Cristian Vidican și Gavril Avram în Dosarul nr. 4.317/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 6 octombrie 2009, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 21 octombrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.317/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și ale art. 1 alin. (3), art. 2 alin. (5), art. 11, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea de Servicii de Investiții Financiare „Mobinvest” — S.A. din Oradea, Gheorghe Cristian Vidican și Gavril Avram într-o cauză având ca obiect suspendarea executării unor acte administrative emise de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare și anularea acestora.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată, în esență, că, prin confuzia între funcția de anchetă și cea de judecată, prin lipsa de contradictorialitate și publicitate a dezbaterilor, prin limitarea dreptului la apărare al persoanelor verificate, prin liberul arbitru în aprecierea probelor, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare se definește ca o jurisdicție extraordinară, iar natura juridică a organelor care o exercită este cea a instanțelor extraordinare, interzise prin art. 126 alin. (5) din Constituție. În argumentarea acestei opinii,

invocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, precum și noul statut acordat Curții de Conturi în urma revizuirii Constituției, în virtutea căruia aceasta verifică și constată dacă resursele publice au fost sau nu folosite în acord cu dispozițiile legale, dar fără a impune sancțiuni, posibilitatea stabilirii acestora fiind lăsată la aprecierea instanțelor judecătorești competente.

În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002, susține că nu au existat elementele necesare definirii unui caz excepțional, în sensul constatării unui pericol public major, care să nu poată fi evitat decât pe calea emiterii unei ordonanțe de urgență. În acest sens, precizează că ordonanța criticată nu conține măsuri urgente destinate salvării unui interes public aflat în pericol.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia sa, autorizând și controlând relațiile de pe piețele reglementate, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare nu se substituie justiției, nu devine instanță extraordinară și nici nu exercită o activitate administrativ-jurisdicțională. Cu privire la constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002, menționează că aceasta a fost aprobată de Parlament prin Legea nr. 514/2002, care are caracter de lege organică.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale referitoare la jurisdicțiile speciale administrative. Arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 nu aduc atingere prevederilor constituționale referitoare la administrația publică centrală de specialitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, notele scrise transmise de apărătorii autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 4 aprilie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 514/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 24 iulie 2002.

De asemenea, constituie obiect al excepției prevederile art. 1 alin. (3), art. 2 alin. (5), art. 11, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 29 iunie 2004, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, denumită în continuare C.N.V.M., este autoritatea competentă care aplică prevederile prezentei legi, prin exercitarea prerogativelor stabilite în statutul său.”;

— Art. 2 alin. (5): „În scopul exercitării activității de supraveghere, C.N.V.M. poate:

a) să verifice modul de îndeplinire a atribuțiilor și obligațiilor legale și statutare ale administratorilor, directorilor, directorilor executivi, precum și ale altor persoane în legătură cu activitatea entităților reglementate sau supravegheate;

b) să solicite consiliului de administrație al entităților reglementate, prevăzute la lit. a), întrunirea membrilor acestuia sau, după caz, convocarea adunării generale a acționarilor, stabilind problemele ce trebuie înscrise pe ordinea de zi;

c) să solicite tribunalului competent să dispună convocarea de adunări generale ale acționarilor, în cazul în care nu sunt respectate prevederile de la lit. b);

d) să solicite informații și documente emitenților ale căror valori mobiliare fac obiectul unor oferte publice sau au fost admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționate într-un sistem alternativ de tranzacționare;

e) să efectueze controale la sediul entităților reglementate și supravegheate de C.N.V.M.;

f) să audieze orice persoană în legătură cu activitățile entităților reglementate și supravegheate de C.N.V.M.”;

— Art. 11: „C.N.V.M. este în drept să suspende autorizația S.S.I.F. pentru o perioadă cuprinsă între 5 și 90 de zile, în caz de nerespectare a prevederilor prezentei legi sau ale reglementărilor C.N.V.M., numai dacă nu sunt întrunite condițiile pentru retragerea autorizației sau pentru alte sancțiuni mai grave prevăzute de lege. Suspendarea poate fi prelungită la expirarea termenului inițial, dar nu mai mult de 30 de zile peste termenul maxim stabilit în prezentul articol.”;

— Art. 12: „(1) C.N.V.M. este în drept să retragă autorizația de a presta servicii de investiții financiare unei S.S.I.F., în următoarele situații:

a) S.S.I.F. nu a început să presteze serviciile de investiții pentru care a fost autorizată, în termen de 12 luni de la primirea autorizației, sau nu a prestat niciunul din serviciile autorizate de C.N.V.M., prevăzute la art. 5 alin. (1) pct. 1, pe o perioadă mai mare de 6 luni, cu excepția situației în care C.N.V.M. a suspendat autorizația pe această perioadă;

b) S.S.I.F. nu mai îndeplinește condițiile care au stat la baza emiterii autorizației;

c) S.S.I.F. nu respectă reglementările privind adecvarea capitalului, stabilite de C.N.V.M.;

d) S.S.I.F. sau agenții săi pentru servicii de investiții financiare nu respectă reglementările C.N.V.M. și/sau ale piețelor reglementate;

e) dacă evenimente ulterioare acordării autorizației creează incompatibilitate în prestarea de servicii de investiții financiare;

f) alte cazuri prevăzute de reglementările C.N.V.M.

(2) La solicitarea expresă a unei S.S.I.F., în baza unei declarații de renunțare, C.N.V.M. retrage autorizația de a presta servicii de investiții financiare, în conformitate cu reglementările emise în acest sens.

(3) C.N.V.M. anulează autorizația unei S.S.I.F. în cazul în care aceasta a fost obținută pe baza unor declarații sau informații false ori care au indus în eroare.”;

— Art. 13: „(1) C.N.V.M. va solicita informații și se va consulta cu autoritățile competente ale unui stat membru înaintea autorizării unei S.S.I.F., atunci când aceasta este:

a) o filială a unui intermediar autorizat în acel stat membru;

b) o filială a societății-mamă a unui intermediar autorizat în acel stat;

c) este controlată de aceleași persoane fizice sau juridice care controlează un intermediar autorizat în acel stat membru.

(2) Autoritățile competente din statele membre, responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit sau a societăților de asigurare, vor fi consultate înainte de acordarea autorizației unui S.S.I.F., care este:

a) filiala unei instituții de credit sau a unei societăți de asigurare autorizate într-un stat membru;

b) filiala societății-mamă a unei instituții de credit sau a unei societăți de asigurare autorizate într-un stat membru;

c) controlată de aceleași persoane fizice sau juridice ce controlează o instituție de credit sau o societate de asigurare autorizată într-un stat membru.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: ale art. 21 alin. (4) potrivit cărora jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite, ale art. 116 privind organizarea ministerelor și a altor organe de specialitate, ale art. 117 alin. (3) care prevăd că autoritățile administrative autonome se pot înființa prin lege organică și ale art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că atribuțiile Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare excedează prevederilor constituționale. În acest sens, își fondează criticile pe observația că această autoritate nu se încadrează în niciunul dintre cele două tipuri de jurisdicții prevăzute de Constituție, nefiind nici jurisdicție judiciară, nici jurisdicție specială administrativă. Curtea observă că această constatare este pe deplin adevărată. Eronată este însă afirmația potrivit căreia „imposibilitatea includerii Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare în vreuna dintre categoriile de jurisdicții determină plasarea acestei autorități în afara cadrului constituțional”.

Astfel cum în mod explicit este definită în art. 1 alin. (1) din Statutul său, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare este o autoritate administrativă autonomă cu personalitate juridică. Activitatea pe care aceasta o desfășoară este dedicată realizării scopului Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, și anume înființarea și funcționarea piețelor de instrumente financiare, cu instituțiile și operațiunile specifice acestora, precum și a organismelor de plasament colectiv, în scopul mobilizării disponibilităților financiare prin intermediul investițiilor în instrumente financiare. Finalitatea acestei reglementări legale o reprezintă protejarea sistemului financiar și a investitorilor. În acest scop, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare desfășoară activități de autorizare, control, reglementare și interpretare în ceea ce privește relațiile de pe piețele reglementate, fiind autoritatea chemată să aplice normele legale specifice acestei sfere de relații sociale. Prin aceasta, Comisia Națională a

Valorilor Mobiliare nu capătă însă nici caracter de instanță extraordinară — astfel că nu încalcă dispozițiile art. 126 alin. (5) din Legea fundamentală —, și nici nu exercită o activitate administrativ-jurisdicțională. În exercitarea atribuțiilor sale, desfășoară o **activitate pur administrativă**, menită să asigure protejarea investitorilor și a sistemului financiar în ansamblul său. Aceasta reprezintă o concretizare a prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Așadar, nefiind o jurisdicție, nu se poate reține nici critica de neconstituționalitate bazată pe pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 alin. (4) pe care autorii o deduc din obligativitatea sa.

În argumentarea caracterului de instanță extraordinară a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, autorii excepției fac o analogie cu natura juridică și atribuțiile Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, astfel cum acestea erau reglementate și rezultau din prevederile Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică, asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat, prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008), constatând neconstituționalitatea acelei legi. În considerentele acestei decizii, Curtea a reținut, printre altele, că „(...) prin confuzia între funcția de anchetă, cea de judecată și cea de soluționare a căilor de atac împotriva propriilor decizii, prin lipsa de contradictorialitate și publicitate a dezbaterilor, prin limitarea dreptului la apărare al persoanelor verificate, prin liberul arbitru în administrarea și aprecierea probelor, precum și prin posibilitatea de a da, în aceleași cauze, verdicte noi, contrare celor validate prin deciziile definitive ale instanțelor judecătorești, jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului se definește ca o jurisdicție extraordinară, iar natura juridică a organelor care o exercită este cea a instanțelor extraordinare, interzise de art. 126 alin. (5) din Constituția României”.

Activitatea Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nu prezintă însă caracteristicile surprinse de instanța de contencios constituțional, care confereau Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității caracter neconstituțional. În cazul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nu se poate reține existența unei „confuzii între funcția de anchetă, cea de judecată și cea de soluționare a căilor de atac împotriva propriilor decizii”. Astfel, activitățile pe care Comisia Națională a Valorilor Mobiliare poate să le întreprindă conform art. 2 alin. (5) din Legea nr. 297/2004 sunt menite să aducă informațiile necesare exercitării activității de supraveghere a pieței de capital, iar dreptul acestei instituții de a suspenda sau retrage autorizația de a presta servicii de investiții financiare pentru o societate de servicii de investiții financiare (S.S.I.F.) reprezintă o prerogativă legală care nu contravine niciunei prevederi constituționale. Diferența fundamentală față de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, astfel cum acesta era configurat prin prevederile Legii nr. 187/1999, o reprezintă posibilitatea contestării în fața instanței de contencios administrativ competente a oricăror acte emise de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, această autoritate neavând atribuții de control al propriilor acte. Criticile autorilor excepției sunt și sub acest aspect neîntemeiate, întrucât verificarea legalității actelor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, care sunt acte administrative unilaterale, se face de către o instanță judecătorească, care se bucură de independență și se caracterizează prin imparțialitate, printr-o procedură care

respectă exigențele unui proces echitabil, în condițiile asigurării dreptului la apărare al părților, acestea având posibilitatea de a beneficia de toate garanțiile procesuale pentru a-și valorifica în mod eficient drepturile procedurale.

Activitatea desfășurată de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare nu presupune o „jurisdicție”. În sensul art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, „actul administrativ-jurisdicțional” este „*actul emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială*”, iar potrivit art. 2 alin. (1) lit. e) din aceeași lege, „jurisdicție administrativă specială” reprezintă „*activitatea înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale*”. Nici Legea nr. 297/2004, nici Statutul aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002 nu se referă la soluționarea de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a vreunui astfel de conflict privind un act administrativ, referitoare la existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective ale unei persoane — atribuții de esența activității jurisdicționale. De asemenea, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare nu adoptă nici măsuri de tragere la răspundere juridică de competența instanțelor judiciare, ci efectuează operațiuni tehnico-juridice de cercetare, deliberare și decizie, specifice inițierii și adoptării oricărui act administrativ. Așadar, activitatea desfășurată de această instituție — de autorizare, control, reglementare și interpretare finalizată cu o „decizie” — nu corespunde ideii de soluționare a unui conflict între părți generat de un act administrativ al unei autorități publice.

În punctul său de vedere, Guvernul observă în mod judicios că, „ducând raționamentul autorilor prezentei excepții de neconstituționalitate până la ultimele consecințe, ar urma ca orice activitate de a răspunde unei sesizări sau de a da curs unei sesizări din oficiu, care se încheie cu un proces-verbal, decizie sau un alt act al autorității și eventual cu aplicarea unei sancțiuni administrative, ar corespunde unei activități administrativ-jurisdicționale”.

De altfel, Curtea observă că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 297/2004, „*Orice persoană fizică sau juridică, dacă se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de lege printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al C.N.V.M. de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa în contencios administrativ la Curtea de Apel București*”.

II. Autorii formulează o critică de constituționalitate extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare prin raportare la prevederile art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită.

În acest sens, Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002 a fost aprobată prin Legea nr. 514/2002, care, potrivit mențiunii din Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 24 iulie 2002, în care a fost publicată, a fost adoptată ca lege organică. În expunerea de motive a acestei legi a fost în mod detaliat explicată necesitatea adoptării unei reglementări specifice prin intermediul unei ordonanțe de urgență. Motivul principal l-a reprezentat respectarea angajamentelor asumate de România în vederea aderării la Uniunea Europeană, în interiorul termenelor stabilite prin negociere cu aceasta, pentru adoptarea unor acte normative privind piața de capital, în acord cu aquis-ul comunitar în materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2002 privind aprobarea Statutului Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și ale art. 1 alin. (3), art. 2 alin. (5), art. 11, art. 12 și art. 13 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital. Excepția a fost ridicată de Societatea de Servicii de Investiții Financiare „Mobinvest” — S.A. din Oradea, Gheorghe Cristian Vidican și Gavril Avram în Dosarul nr. 4.317/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.335

din 22 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora

Nicolae Cochinescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tina Trans Expres” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 673/229/2009 al Judecătorei Fetești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.517D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. m) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvatrans Spedition” — S.R.L. din Rădăuți în Dosarul nr. 8.889/180/2008 al Judecătorei Bacău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.538D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vaidacom” — S.R.L. din Sângeorgiu de Mureș în Dosarul nr. 2.992/229/2008 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.517D/2009 și a Dosarului nr. 3.538D/2009 la Dosarul nr. 1.647D/2009, având în vedere că acestea au un obiect parțial identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.517D/2009 și a Dosarului nr. 3.538D/2009 la Dosarul nr. 1.647D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 673/229/2009, **Judecătoria Fetești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tina Trans Expres” — S.R.L. din Constanța într-o cauză civilă având ca obiect judecarea unei plângeri contravenționale.

Prin Încheierea din 20 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.889/180/2008, **Judecătoria Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. m) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvatrans Spedition” — S.R.L. din Rădăuți într-o cauză civilă având ca obiect judecarea unei plângeri contravenționale.

Prin Încheierea din 22 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.992/229/2008, **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vaidacom” — S.R.L. din Sângeorgiu de Mureș într-o cauză civilă având ca obiect judecarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie răspunderea contravențională a unei persoane juridice pentru contravențiile comise de salariații acesteia, fără a se putea reține vinovăția persoanei juridice în săvârșirea faptei contravenționale. Arată că, prin consecințele sale, reglementarea atacată aduce atingere desfășurării activității normale a persoanei juridice și patrimoniului acesteia.

Judecătoria Fetești, Judecătoria Bacău și Tribunalul Ialomița — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, cu următorul conținut: „(1) *Contravențiile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează:*

a) *cele de la pct. 1, 3, 8, 49, 50 și 60, cu amendă de la 9.000 lei la 10.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

b) *cele de la pct. 2 și 9, cu amendă de la 9.000 lei la 10.000 lei, aplicabilă atelierului care a montat tahograful, tahograful digital sau dispozitivul ilegal;*

c) *cele de la pct. 4, 53 și 57, cu amendă de la 4.500 lei la 5.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

d) *cele de la pct. 10, 11 și 15, cu amendă de la 4.500 lei la 5.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier sau conducătorului auto, după caz;*

e) *cea de la pct. 7, cu amendă de la 4.500 lei la 5.000 lei, aplicabilă atelierului care a calibrat tahograful sau tahograful digital;*

f) *cele de la pct. 5, 6, 12, 13 și 61, cu amendă de la 3.500 lei la 4.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

g) *cele de la pct. 14 și 16, cu amendă de la 3.500 lei la 4.000 lei, aplicabilă conducătorului auto;*

h) *cele de la pct. 51, 52, 58 și 59, cu amendă de la 3.000 lei la 3.500 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

i) *cele de la pct. 54, 55 și 56, cu amendă de la 2.000 lei la 2.500 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

j) *cele de la pct. 30, 35, 41 și 46, cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

k) *cele de la pct. 29, 34, 40 și 45, cu amendă de la 2.500 lei la 3.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

l) *cele de la pct. 28, 33, 39 și 44, cu amendă de la 2.000 lei la 2.500 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

m) *cele de la pct. 27, 32, 38 și 43, cu amendă de la 1.500 lei la 2.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

n) *cele de la pct. 26, 31, 36, 37, 42, 47 și 48, cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

o) *cele de la pct. 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 și 25, cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, aplicabilă conducătorului auto.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța Guvernului nr. 21/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 31 august 2009, textul de lege criticat a fost modificat, fără a se schimba soluția legislativă criticată de autorul excepției de

neconstituționalitate, iar dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. m) au devenit cele ale art. 9 alin. (1) lit. c).

Textul de lege criticat are în prezent următorul conținut:

„(1) *Contravențiunile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează:*

a) *cele de la alin. (1) pct. 12, 14, 17, 21, 33 și 34, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

b) *cele de la alin. (1) pct. 15, 16 și 36, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier sau conducătorului auto, după caz;*

c) *cele de la alin. (1) pct. 1—10, cu amendă de la 6.000 lei la 10.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

d) *cele de la alin. (1) pct. 11, 30, 31, 32 și 37, cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

e) *cele de la alin. (1) pct. 18—20, 22—29 și 38, cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei, aplicabilă conducătorului auto;*

f) *cea de la alin. (1) pct. 13, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, aplicabilă atelierului autorizat sau operatorului economic care a montat sau a calibrat incorect tahograful;*

g) *cea de la alin. (1) pct. 35, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, aplicabilă operatorului economic sau conducătorului auto care a montat dispozitivele ilegale;*

h) *cele de la alin. (2) pct. 1—10, cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

i) *cele de la alin. (2) pct. 11 și 16, cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

j) *cele de la alin. (2) pct. 12—15 și 17, cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei, aplicabilă conducătorului auto;*

k) *cele de la alin. (3) pct. 1—10, cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

l) *cele de la alin. (3) pct. 11 și 12, cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

m) *cele de la alin. (3) pct. 13—19, cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei, aplicabilă conducătorului auto.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23

alin. (12) privind principiul legalității pedepsei, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică și în dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 547/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, Curtea a constatat — cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție — că această critică este neîntemeiată, deoarece textul Legii fundamentale instituie principiul legalității pedepsei, făcând referire în principal la sancțiunile penale, iar în ceea ce privește sancțiunile contravenționale, cu referire la răspunderea contravențională, sunt aplicabile garanțiile procesual civile, iar nu cele penale, aspect ce rezultă din prevederile art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, conform cărora dispozițiile acestei ordonanțe se completează cu cele ale Codului de procedură civilă.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 45 din Constituție, potrivit cărora accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Întreprinderea sau operatorul de transport rutier în activitatea căreia/căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, câtă vreme aceasta/acesta nu a respectat prevederile legale.

Prin Decizia nr. 683/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2007, Curtea a constatat că obligarea întreprinderii sau operatorului de transport la plata amenzii pentru o faptă săvârșită de către conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie existent între întreprinderea sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto, angajat al acesteia/acestuia, raport în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto utilizarea instrumentarului și a documentelor prevăzute de lege. Totodată, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tina Trans Expres” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 673/229/2009 al Judecătoriei Fetești, de Societatea Comercială „Elvatrans Spedition” — S.R.L. din Rădăuți în Dosarul nr. 8.889/180/2008 al Judecătoriei Bacău și de Societatea Comercială „Vaidacom” — S.R.L. din Sângeorgiu de Mureș în Dosarul nr. 2.992/229/2008 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 octombrie 2009.

PREȘEDINTE,
NICOLAE COCHINESCU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.360

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială SPAR — S.R.L. Arad în Dosarul nr. 9.586/55/2008 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde Consiliul Concurenței, prin consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Consiliului Concurenței consideră că excepția este neîntemeiată, apreciind că textul constituțional invocat nu este aplicabil persoanelor juridice și că acesta se referă la materia penală, și nu la cea contravențională. Se mai susține că individualizarea sancțiunilor prin metode clare determină un grad ridicat de predictibilitate a consecințelor săvârșirii unor fapte de încălcare a legii în domeniul concurenței.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției ridicate, arătând că textul constituțional invocat nu se referă la sancțiunile administrative.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.586/55/2008, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială SPAR — S.R.L. Arad într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă plângerea sa contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât lasă la aprecierea Consiliului Concurenței posibilitatea de a stabili prin instrucțiuni o limită minimă a amenzii contravenționale în cazul încălcării prevederilor art. 50 și art. 51 din Legea nr. 21/1996. În acest fel se limitează dreptul organului constatator de a aprecia gradul de pericol social al fiecărei fapte și de a individualiza în mod corect sancțiunea aplicată. Se mai susține că sunt nesocotite cerințele de previzibilitate a legii, întrucât art. 52 conferă unui organ atribuția de a stabili alte sancțiuni decât cele prevăzute de lege.

Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, care au următorul cuprins:

— Art. 52: *„Individualizarea sancțiunii în cazul săvârșirii vreuneia dintre contravențiile prevăzute la art. 50 și 51 se face ținând seama de gravitatea și durata faptei și a consecințelor sale asupra concurenței. Sancțiunile vor fi gradate pe tranșe, prin instrucțiuni adoptate de către Consiliul Concurenței.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea incriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Autorul excepției a fost sancționat contravențional de către Consiliul Concurenței pentru încălcarea art. 50 lit. c) din Legea nr. 21/1996, și anume pentru furnizarea de informații inexacte sau incomplete ori de documente incomplete sau nefurnizarea informațiilor și documentelor solicitate cu suma de 256.229,8 RON, reprezentând 0,2% din cifra sa de afaceri. Acesta invocă în susținerea excepției prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție, text ce vizează materia penală — „Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”. Curtea constată că, în pofida faptului că prezenta cauză are ca obiect o plângere contravențională, textul constituțional invocat este pertinent pentru soluționarea acesteia. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, invocând hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Öztürk împotriva Germaniei*, 1994, a statuat că, în scopul aplicării prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [acuzatie „în materie penală”], trebuie avute în vedere trei criterii: 1. caracterizarea faptei în dreptul național; 2. natura faptei;

3. natura și gradul de gravitate ale sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză. Se reține deci că modul de definire a faptelor prin dreptul intern are o valoare relativă, esențială fiind natura faptei și a sancțiunii. În consecință, Curtea constată că gravitatea sancțiunii impuse prin procesul-verbal de constatare și sancționare determină aplicabilitatea prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție.

Cu referire la faptul că art. 23 din Constituție nu ar fi aplicabil decât exclusiv persoanelor fizice, Curtea constată că alineatul 12 al acestui text constituțional se referă la legalitatea incriminării, principiu aplicabil atât cu privire la persoanele fizice, cât și la cele juridice. Acceptând teza potrivit căreia principiul *nulla poena sine lege* se aplică numai persoanelor fizice, s-ar ajunge la situația ca persoanele juridice să poată fi sancționate penal în lipsa unui text legal incriminator, ceea ce este inadmisibil. În consecință, Curtea nu poate reține că textul constituțional al art. 23 alin. (12) vizează exclusiv persoanele fizice.

II. În ceea ce privește susținerile autorului excepției, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate. Faptul că textul legal criticat instituie în sarcina Consiliului Concurenței competența de a adopta instrucțiuni prin care, în funcție de gravitatea și durata faptei, se determină *in concreto* nivelul cuantumului amenzilor contravenționale nu încalcă textul constituțional invocat. Legiuitorul a apreciat că, dat fiind cuantumurile mari ale amenzilor prevăzute de lege (amenzi de până la 1% și 10% din

cifra de afaceri în cazul încălcării art. 50, respectiv art. 51 din lege), instrucțiunile aprobate de Consiliul Concurenței vor stabili criteriile și niveluri obiective ale valorii sancțiunilor ce pot fi aplicate.

A prevedea în sarcina unui inspector de concurență stabilirea cuantumului unei sancțiuni contravenționale de până la 1% sau 10%, după caz, din cifra de afaceri a unui agent economic înseamnă a lăsa loc la arbitrar și subiectivism; prin urmare, măsura legală contestată, în sine, constituie o garanție în sensul că nivelul sancțiunilor aplicate țin cont de anumite criterii obiective și raționale. Norma juridică contestată este clară, previzibilă și accesibilă, însă nemulțumirea autorului excepției, în realitate, nu vizează textul criticat, ci mai degrabă contestă realitatea, obiectivitatea criteriilor și cuantumurile amenzilor stabilite în instrucțiuni.

Stabilirea unor sancțiuni contravenționale disproporționate în raport cu fapta săvârșită prin instrucțiunile Consiliului Concurenței reprezintă o altă chestiune, care excedează competenței Curții Constituționale, actul administrativ în cauză putând fi însă contestat în fața instanțelor de contencios administrativ.

În final, Curtea reține că ridicarea la rang de lege a gradării pe tranșe a sancțiunilor cuprinse în instrucțiuni este o problemă de oportunitate legislativă, și nu o chestiune de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială SPAR — S.R.L. Arad în Dosarul nr. 9.586/55/2008 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigiile de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.385

din 29 octombrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155¹
din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008
pentru prorogarea unor termene**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Cabinetul

individual de avocatură „lordache Ionel” în Dosarul nr. 3.782/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.782/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene**, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură „lordache Ionel”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 16, 21, 52, 53, 73, 82, 108, 115, 124, 126 și 148 din Constituție, deoarece, în ceea ce privește reglementarea criticată din Codul de procedură civilă, aceasta este restrictivă și îngreudește accesul liber la justiție, iar în ceea ce privește reglementarea cuprinsă în ordonanța de urgență a Guvernului, aceasta depășește limitele în care Guvernul putea să dispună pe această cale.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 149 din Codul de procedură civilă și art. 155¹ din același cod, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, precum și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 4 noiembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 100/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 15 aprilie 2009.

Aceste prevederi de lege au următorul conținut:

— Art. 149 din Codul de procedură civilă: *„Instanța va încuviința stenografierea dezbaterilor, în total sau în parte, la cererea părții.*

În acest caz se vor aplica dispozițiile privitoare la experți.”;

— Art. 155¹ din Codul de procedură civilă: *„Când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecății, instanța poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligații nu au fost respectate. Dispozițiile art. 108³ sunt aplicabile.*

La cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile la care se referă alin. 1 au fost îndeplinite și, potrivit legii, aceasta poate continua. Dispozițiile art. 155 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.”;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 137/2008:

„— Art. 1. — Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă la data de 1 ianuarie 2010.

— Art. 2. — Termenul prevăzut la art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă la data de 1 ianuarie 2010.”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 82 privind validarea mandatului și depunerea jurământului de Președintele României, art. 108 referitor la actele Guvernului, art. 115 privind delegarea legislativă și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității prevederilor de lege criticate în prezenta cauză, Curtea s-a mai pronunțat într-o cauză cu o motivare similară.

În această decizie, Curtea a reținut că prevederile art. 149 și 155¹ din Codul de procedură civilă reprezintă norme de procedură, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, evident, cu respectarea principiilor și prevederilor Legii fundamentale. Așadar, cele două texte de lege instituie suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție, și anume: încheierea de suspendare trebuie să prevadă care anume obligații nu au fost respectate; împotriva încheierii pronunțate de instanță partea nemulțumită are deschisă calea apelului, potrivit art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă; la cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile respective au fost îndeplinite.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008, Curtea a reținut că această ordonanță prorogă unele termene în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama, așa cum rezultă din motivarea acestei ordonanțe, de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor pe rolul instanțelor de judecată.

Considerentele și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 și 155¹ din Codul de procedură civilă și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 137/2008 pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură „lordache Ionel” în Dosarul nr. 3.782/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.468

din 10 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, precum și ale art. 16 și 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, precum și ale art. 16 și 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Societatea Comercială „Fabricarom” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.423/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.423/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, precum și ale art. 16 și 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție invocată de Societatea Comercială „Fabricarom” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale „în măsura în care nu sancționează cu nulitatea absolută procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 care nu conține mențiunea expresă a actului normativ ale cărui condiții nu au fost îndeplinite cu ocazia efectuării actelor și faptelor de comerț de natura celor prevăzute în Codul Comercial sau în alte legi”. Faptul că nu este prevăzută această sancțiune are drept consecință, în opinia autorului excepției, încurajarea agentului constator să comită abuzuri, fiind astfel încălcat dreptul la apărare al persoanei contraveniente. Se încalcă și principiul egalității de arme, deoarece procesul-verbal de contravenție se bucură de prezumția de legalitate, impunându-se ca agentul constator să insereze în procesul-verbal toate elementele necesare pentru ca instanța de judecată să verifice concret starea de fapt.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009, au următorul cuprins: „*Constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte:*

a) *efectuarea de acte sau fapte de comerț de natura celor prevăzute în Codul comercial sau în alte legi, fără îndeplinirea condițiilor stabilite prin lege;*”

Textele criticate din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, au următorul cuprins:

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

(11) *În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2)—(4) *Abrogate.*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”;*

— Art. 17: „*Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.*”

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că ceea ce se solicită, în realitate, în motivarea acesteia, este completarea textelor de lege criticate, în sensul reglementării sancțiunii nulității absolute a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 care nu conține mențiunea expresă a actului normativ ale cărui condiții nu au fost îndeplinite de comerciant.

Astfel de critici nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pe de altă parte, este de reținut și faptul că, potrivit dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia, care se judecă de instanța judecătorească, cadru în care contravenientul își poate angaja apărător și poate face toate apărărilor pe care le consideră necesare. De asemenea, conform art. 34 alin. (1) din aceeași ordonanță a Guvernului, în cadrul procesului instanța „*administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, precum și ale art. 16 și 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Societatea Comercială „Fabricarom” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.423/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.563
din 19 noiembrie 2009referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90¹ din Legea nr. 567/2004
privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor
de pe lângă acestea

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90¹ din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Ileana Vasilache în Dosarul nr. 1.583/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât categoriile de persoane la care face referire autorul excepției se găsesc în situații diferite, ceea ce justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.583/110/2008, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90¹ din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.** Excepția a fost ridicată de Ileana Vasilache cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 90¹ din Legea nr. 567/2004 sunt discriminatorii, întrucât, fără nicio justificare rezonabilă și obiectivă, exclud de la beneficiul acordării pensiei de serviciu personalul conex al instanțelor judecătorești și al parchetelor.

Tribunalul Bacău — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90¹ din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, dispoziții ce au fost introduse prin art. III pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2007 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 97/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

Art. 90¹: „*Prevederile prezentei legi se aplică în mod corespunzător și personalului conex al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu excepția dispozițiilor art. 68, 68², 68³ și 68⁴.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea discriminării în exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției vizează dispozițiile de lege prin care personalul conex al instanțelor de judecată și al parchetelor este exclus de la beneficiul acordării pensiei de serviciu și a altor drepturi specifice care sunt prevăzute pentru personalul auxiliar din justiție. În acest sens, arată că personalul conex se află într-o situație analogă, comparabilă cu cea a personalului conex, convenindu-se acordarea acelorași drepturi pentru ambele categorii de personal.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că Legea nr. 567/2004 reglementează, în ansamblul său, statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, acesta fiind format, potrivit art. 3 alin. (1) din lege, din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT. Conex personalului auxiliar, dar constituind o categorie de personal distinctă, prin natura funcțiilor deținute, este personalul prevăzut la alin. (3) al aceluiași articol, format din agent procedural, aprod și șofer.

Această distincție între cele două categorii de personal este păstrată în toată reglementarea actului normativ, care, în principal, stabilește elementele statutului personalului auxiliar de specialitate, făcând referire la personalul conex în mod separat, în cadrul cap. VIII „*Dispoziții tranzitorii și finale*”, prin

trimitere la dispozițiile aplicabile personalului auxiliar, mai puțin în ceea ce privește anumite drepturi specifice.

Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că diferența de tratament juridic generată de textul de lege criticat nu poate fi privită ca aducând atingere principiului constituțional al egalității în drepturi și nici prevederilor art. 14 din Convenția

pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât aceste prevederi au în vedere existența unor situații comparabile, analoage. Or, în speță, natura diferită a funcțiilor îndeplinite de diferitele categorii de personal le plasează pe acestea în situații deosebite, aspect subliniat prin însuși modul prin care legiuitorul a ales să reglementeze statutul acestora.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90¹ din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Ileana Vasilache în Dosarul nr. 1.583/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.576

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Spitalul Municipal de Urgență „Elena Beldiman” din Bârlad în Dosarul nr. 684/264/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind inadmisibilă, având în vedere că autorul acesteia solicită completarea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 684/264/2008, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.** Excepția a fost ridicată de Spitalul Municipal de Urgență „Elena Beldiman” din Bârlad într-o cauză având ca obiect plângere fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textele de lege criticate fac referire doar la unitățile de cult și la cele de învățământ, spitalele neavând dreptul la reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și pentru terenurile forestiere preluate în mod abuziv de stat. Din această perspectivă, consideră că aceste din urmă instituții sunt discriminate în raport cu cele cărora acest drept le este recunoscut, respectiv unitățile de cult și de învățământ.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 16 din Constituție se referă la „cetățeni”, persoane fizice, iar nu la persoane juridice, calitate pe care o are autorul. De asemenea, apreciază că motivele de

neconstituționalitate privesc o omisiune legislativă, aspect care excedează competenței Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Arată că principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Legea fundamentală garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, iar nu egalitatea persoanelor juridice, astfel cum a reținut Curtea în Decizia nr. 175/2003. Totodată, apreciază că motivele de neconstituționalitate privesc o omisiune legislativă, aspect care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 23 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare. În prezent, dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

„(1) Structurile reprezentative ale unităților de cult pot dobândi în proprietate, prin reconstituire, suprafețe de teren agricol pe care le-au avut, astfel: a) centre eparhiale, până la 100 ha; b) protoierii, până la 50 ha; c) mânăstiri și schituri, până la 50 ha; d) parohii și filii, până la 10 ha.

(1¹) Structurile reprezentative ale unităților de cult, înființate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, pot dobândi în proprietate, prin constituire, suprafețe agricole în limitele prevăzute la alin. (1), din terenurile disponibile ale consiliului local respectiv, după aplicarea prevederilor prezentei legi.

(1²) Unitățile de cult prevăzute la alin. (1), dacă au avut în proprietate suprafețe mai mari decât cele retrocedate până la intrarea în vigoare a prezentei legi, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate pentru întreaga suprafață deținută în 1945.

(2) Pentru persoanele juridice, unități de cult recunoscute de lege, din mediul rural și din mediul urban, prevăzute la alin. (1), sunt și rămân aplicabile, de asemenea, dispozițiile art. 3 alin. (2)—(4) din prezenta lege.

(3) Unităților de învățământ preuniversitar cu profil agricol sau silvic, școlilor generale din mediul rural și instituțiilor publice de ocrotire a copiilor li se restituie suprafețele de teren pe care le-au avut în proprietate, în limita a 50 ha.

(4) Unităților de învățământ preuniversitar cu profil agricol sau silvic, care nu au deținut în proprietate terenuri agricole, li se atribuie, în folosință, suprafețe de teren agricol până la 50 ha, dacă astfel de terenuri există în rezerva comisiilor locale.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia solicită completarea textului de lege criticat, în sensul de a se introduce în categoria persoanelor îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, pentru terenurile agricole și pentru terenurile forestiere, și spitalele. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Spitalul Municipal de Urgență „Elena Beldiman” din Bârlad în Dosarul nr. 684/264/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	5	50	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	215	5	60	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	600	5	15	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	—	2.500	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	—	3.500	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 435964